

УДК 929.52Уманець"16/18"

Ірина КРИВОШЕЯ
(Умань)

МАТЕРІАЛИ СУДОВОЇ СПРАВИ ЯК ДжЕРЕЛО РОДОВОДУ ВІЙСЬКОВОГО ТОВАРИША ПЕТРА УМАНЦЯ (XVII–XVIII ст.)

Уманці – одна із відомих і впливових родин Гетьманщини, представники якої займали різні уряди або перебували серед неурядової старшини протягом XVII–XVIII ст. Дослідження її родоводу планувалося спочатку В. Модзалевським у продовженні «Малоросійського родословника»¹. Упорядник сучасного видання розширених матеріалів, зібраних вченим до п'ятого тому, В. Томазов у передмові до третього випуску зауважив, що серед інших і родовід Уманців існує лише в нотатках, тому не може бути опублікований². У матеріалах В. Модзалевського в папці «Уманці», що зберігається у фондах Інституту рукопису, міститься лише один документ, і той стосується XIX ст. Це листок особистих даних дійсного статського радника Олександра Олексійовича Уманця, якому в 1858 р. виповнилося 55 років³.

Отже, завдання дослідження родоводу Уманців залишається актуальним. Значний масив інформації можна віднайти у продовжуваних виданнях архівних документів XIX ст., особливо в «Актах, относящихся к истории Южной и Западной России». Частина неопублікованих архівних матеріалів, що стосуються Уманців, використана у біограмах представників роду авторами довідника та енциклопедії, що персоналізують козацьку урядову і неурядову старшину⁴. Проте залишається чимало невідомих архівних справ, що дозволяють скласти розпис роду. Однією з таких справ стали матеріали судової тяганини між родичами після смерті військового товариша Петра Уманця в 1726 р.⁵

В останні роки життя Петро Уманець належав до вищої категорії неурядової старшини. І хоча в справі він названий військовим товаришем, служив і записувався у компути серед бунчукового товариства. У травні 1723 р. бунчуковий товариш Петро Уманець намагався стягнути борг з роменських жителів Якова Нагнибіди та Нестерця, колишнього городничого. У виклику до суду боржників у цій же справі він записаний вже як значний військовий товариш⁶. Таке паралельне вживання термінів «значний військовий товариш», «військовий товариш» та «бунчуковий товариш» у 20-х роках XVIII ст. було нормою перехідного періоду.

18 листопада 1726 р. Петро Уманець помер. Його спадкоємці, доньки і зяті, одразу (26.11.) подали донесення до Генеральної військової канцелярії (далі – ГВК) з проханням скласти офіційний опис майна і паперів, що після смерті Петра знаходились у його вдови (другої дружини)⁷. Згідно з указом ГВК опис маєностей, майна і паперів здійснили бунчуковий товариш Стефан Тарнавський і військовий канцелярист Іван Романович. Така поспішність нащадків мала свої причини. Вже невдовзі їх двоюрідні брати почали домагатися перерозподілу спадкових маєностей Уманців. 12 грудня 1726 р. Стефан і Федір Семеновичі Уманці подали чолобитну до ГВК, в якій в п. 4 просили віддати їм спадкове майно родини, з якого вони будуть служити, а донькам померлого залишити лише рухоме і нерухоме майно, нажите батьком⁸. З цього ж документа дізнаємося, що 19.08.1726 р. вони подавали до ГВК скаргу на свого дядька Петра, звинувачуючи його у привласненні частки батьківського спадку: частини млина під с. Студеники наданого їх діду Дем'яну Уманцю, протопопу глухівському, гетьманом Самойловичем і ствердженого монаршою грамотою, також слободки Сліпородівки і на Сліпородівській греблі в млині коло, на дядька їх спадаюче, що надане було гетьманом Брюховецьким у 1665 р. та стверджене в 1676 р. полковником ніжинським Марком Борсуком прадіду Пилипу – сотнику глухівському, і діду їх Дем'яну Уманцям. Їх рідний брат Василь Семенович у серпні 1726 р. перебував у Гілянському поході, і нібито з цієї причини вони й не почали судової справи ще за життя дядька. У чолобитній також вказано, що спадкоємцями дядька Петра були шестеро доньок, з яких старша вже померла, а молодша ще незаміжня.

Судячи з того, як швидко подавалися чолобитні обома сторонами, претензії братів Семеновичів Уманців до двоюрідних сестер Петрівен не були для останніх таємницею. Виглядає так, що брати ледь дочекалися смерті дядька, щоб подати позов. Чолобитна доньок Петра, Марфи Стеславської, Єфросинії Валкевичевої, Параски Яненкової, Меланії Маркової і Мотрони цікава інформацією про тривалу службу батька товаришем Ніжинського полку, наявність у нього як спадкового, так і купленого майна, і особливо про виділення братами Петром і Семеном Дем'яновичами спадкових часток 20

років тому. Отже, брати розділилися близько 1706 р. Після розділу вони жили окремими дворами і не висували один одному претензій⁹. До розділеної частки їх батька ввійшли: в с. Студеники половина посполитих людей (40), один двір, млин на два кола на р. Студьонці в самому селі, слободка Сліпород з млином, “в которой размеру половина ...”, двір і хутір в с. Студеники “зо всеми господарскими заводами, полями пахотними” і сінокосами, сади, городи, плац на ринку глухівському, двір на Верегині з садом і городом, плац коморний в ринку глухівському, сіножать Івонина, двір в Глухові на передмісті Ямпільському та інші угіддя їх батька¹⁰. ГВК постановила, що володіти спадком Петра мають його доньки, а племінники повинні задовольнятися майном їх батька, адже він із своїм братом був розділений.

Незважаючи на рішення ГВК, військовий товариш Стефан і Федір Уманці 22 грудня 1726 р. подають чолобитну імператриці, в основному повторюючи в ній свої попередні прохання до ГВК. У ній містилася додаткова інформація про доньок і зятів Петра: перша, яка вже померла, була за Олександром Івановим, міщанином глухівським, друга за служителем Обідовського Данилом Стеславським, третя за Марком Греченином, жителем ніжинським, четверта за Стефаном Валкевичем “и оный умре”, п’ята за Романом Івановим, жителем глухівським посполитим, а “шестая еще замуж не отдана”¹¹.

З чолобитної імператриці товариша Глухівської сотні Данила Стеславського та Романа Янова відомо, що вони за згодою рідних викупили частки сестер їх дружин (Стеславський частку Меланії Маркової, а Янов частку Єфросинії Валкевичової). До ГВК вони надали мировий розділ і просили його затвердити. 26.04.1727 р. ГВК ствердила мирову угоду і володіння Д. Стеславського і Р. Янова¹².

Наступний етап цієї справи датується 1729 р., коли згідно з імператорським указом розглядалася справа по поданій 24.06.1729 р. супліці Стефана Уманця з братами Василем, Федором і Семеном. У ході слідства, що розпочалось, були підняті справи з 1726 р. Цікаво, що у жовтні 1728 р. Стефан Уманець зумів отримати універсал гетьмана Д. Апостола на володіння свого померлого дядька, а потім вступити в конфлікт з ГВК, коли гетьман розібрався у справі і наказав відібрати свій універсал, а грунтами володіти донькам Петра. Стефан володів дядьковим спадком з жовтня 1728 по червень 1729 р. Універсал Д. Апостола у С. Уманця намагався відібрати правлячий тоді за генерального писаря Турковський, проте марно¹³. Врешті, у 1729 р. справа була остаточно вирішена на користь доньок Петра Уманця.

Нижче подаємо генеалогічно-біографічний розпис Уманців, створений на основі окреслених нами джерел та наступних праць: Описание Старой Малороссии. Материалы для истории заселения, землевладения и управления. Ал. Лазаревского. Том второй. Полк Нежинский. – К., 1893; Материалы для истории экономического, юридического и общественного быта Старой Малороссии, издаваемые под редакцией Н. П. Василенка. Вып.1. Генеральное следствие о маестностях Нежинского полка. 1729–1730 г. – Чернигов, 1901; Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657–1687) // НТШ. – Київ – Львів, 2004; Універсали Івана Мазепи (1687–1709). Кн.1. – Київ-Львів, 2002.; Кривошея В. В., Кривошея І. І., Кривошея О. В. Неурядова старшина Гетьманщини. – К., 2009. – 431 с.; Кривошея В. В. Козацька старшина Гетьманщини. Енциклопедія. – К., 2010. – 792 с.

УМАНЦІ

I.

1. Іван (?–1590–1630–?) – імовірно, житель Богуслава Корсунського полку

II.

2/1. Пилип Іванович (“Пилипча”) (?–1610–1676–?) – можливо, козак сотні Гаркушиної Корсунського полку з Богуслава (1649). Сотник глухівський Ніжинського полку (? – 1653.12. – 1658.03. – ?), (? – 1658.05. – 1661.05. – ?), (? – 1663 – 1665.10. – ?), (? – 1668.01. – ?)¹⁴. У лютому 1654 р. глухівський сотник Пилип з товаришами присягав на вірність царю Олексію Михайловичу в Переяславі¹⁵. У червні 1658 р. на Глухів напав сотник полку Пушкаря Зеленський і з ним півтори тисячі гультяїв. Глухівський сотник Пилип Уманець і міщани розбили їх, а Зеленського з чотирма товаришами захопили і розстріляли. 11.05.1660 р. в бою з поляками біля Стародуба перемогли місцевий полковник Петро Рославець та сотник глухівський Пилип Уманець. Наказний полковник ніжинський (1661). Згадується у донесенні в Москву про становище в Малоросії, як один з небагатьох, разом з братом Василем та Зражевським, найкращих козаків і наказних полковників, які були в той час на лівому березі. Тут же є вказівка, що вони втекли колись з правого берега¹⁶. 20.12.1663 р. Пилип як сотник глухівський отримав універсал І. Брюховецького на с. Грем’яче та млини на р. Рогозній в сотні Погарській Стародубського полку. Ці володіння йому знову таки як сотнику глухівському підтвердив 28.06.1668 р. гетьман П. Дорошенко. Супроводжував гетьмана І. Брюховецького до

Родоводи

Москви. У 1665 р. отримав від гетьмана Брюховецького с. Студеники і сл. Сліпородівку. Військовий товариш (1668). Полковник ніжинський (? – 1669.17.01. – 1674.15.05. – ?). 26.05.1669 р. отримав підтверджувальний універсал на Грем'яче від гетьмана Многогрішного. Осадив сл. Локня, володів с. Сварків у Новомлинській сотні. Неписьменний.

3/1. Василь Іванович – сотник глухівський Ніжинського полку (? – 1661.10. – ?). У грудні 1661 р. згадується у донесенні Піскова разом з братом Пилипом.

4/1. Гаврило Іванович – на уряді глухівському в 1657 р.¹⁷

III

5/2/1. Дем'ян Пилипович (?–1635–1680) – протопіп троїцький глухівський (?–1672–1673–?), 3.03.1673 р. отримав жалувану царську грамоту на с. Студеники і слободку Локню, яка закріпила попереднє надання гетьмана І. Самойловича у 1672 р., у 1676 р. присягав на вірність царю Федору Олексійовичу як протопіп кролевецький і вороніжський¹⁸. У 1676 р. отримав разом з батьком універсал ніжинського полковника Марка Борсука на сл. Сліпород.

Д.: Марія NN, її другим чоловіком був Яків Павловський (помер до 1687 р.), комонний полковник. 11.09.1687 р. вона отримала універсал гетьмана Мазепи на сс. Студеники і Сліпород після смерті першого чоловіка, протопіпа глухівського, і другого – полковника комонного. Причому, вказано, що селом Сліпород володів купівлею її другий чоловік, тоді як із слідства про маєтності Ніжинського полку дізнаємося, що його отримав Пилип Уманець, потім володів Дем'ян, а за ним Петро. Мала синів від обох шлюбів.

6/3?/1. Ганна Василівна (?), у 1674 р. називала дядьком полковника ніжинського Пилипа Уманця. Ч.: Мартин Павлович N.

IV.

7/5/2/1. Петро Дем'янович (1665 – 18.11.1726) – писар гродський глухівський (?–1693–?), товариш сотні Глухівської (?–1708–?), присягав у 1718 р. як знатний військовий товариш у Ніжинському полку¹⁹, б. т. (1723), з. в. т. (1723). У 1725 р. названий значковим козаком Петром Уманцем Павловським. Вказував, що служив значковим сорок років (*варто розуміти, значним товаришем – І. К.*), був у походах, і нині, маючи 70 років, просив звільнити від походу як старого і хворого. Був записаний в компут бунчукових товаришів для відправки в Гілянський похід²⁰. Військовий товариш (?–1726).

Д.: 1) (?–1680–?) NNN. 2) (?–1726–?) NNN.

8/5/2/1. Семен Дем'янович (?–1668–1721 – перед 1726) – товариш сотні Глухівської (1708), разом з Петром отримав універсал гетьмана І. Скоропадського 18.11.1708 р. на сс. Студенки і Сліпород та на млини спадкові і куплені. Отаман городовий глухівський, присягав у 1718 р. на вірність царевичу Петру Петровичу²¹. У 1721 р. отримав від Скоропадського частину с. Годуновки.

V.

9/7/5/2/1. N Петрівна (?–1692 – перед 1726).

Ч.: Олександр Іванов, 18.11.1708 р. разом з тестем і його братом Семеном отримав універсал гетьмана Скоропадського на куплений млин на два кола на р. Єсмань під Глуховим, міщанин глухівський (1726).

10/7/5/2/1. Марфа Петрівна (?–1700–1727–?).

Ч.: Данило Стефанович Стеславський, служитель Обідовського (1726), товариш Глухівської сотні (04.1727 р.). 27.04.1727 р. отримав імператорський указ про ствердження за ним спадкових ґрунтів дружини і купленої частки її сестри Меланії²². Значковий товариш Ніжинського полку (1729). Бунчуковий товариш.

11/7/5/2/1. Меланія Петрівна, 29.12.1726 р. продала свою частку батьківського спадку своєму швагру Данилу Стефановичу Стеславському за дві тисячі золотих лічби малоросійської.

Ч.: Марко Адамович Греченін, житель Ніжина²³.

12/7/5/2/1. Єфросинія Петрівна, у 1726 р. продала свою частку спадку сестрі Парасці і її чоловіку.

Ч.: Стефан Васильович Валкевич – син стародубського полкового хорунжого, знатний товариш Стародубського полку (1709), значний військовий товариш, бунчуковий товариш (1721), помер перед 1726 р.

13/7/5/2/1. Параска Петрівна (?–1700–1770–?) – у 1768–1770 рр. вона розділяла спадок з доньками Уляною Бугаєвською, Параскою Туманською, дружиною асесора Йосипа Туманського, Пелагеєю Йосиповою Кириловою, Феодосією Долинською, Ориною Савойською, Ганною Кониською, Євдокією Богаєвською та ще незаміжною Юхимією згідно тестаменту (1758 р.) чоловіка²⁴.

Ч.: Роман Іванович Янов (Яненко) (?–1705–1758), посполитий (1726) житель Глухова, 27.04.1727 р. імператорський указ на володіння спадковою і купленою у Єфросинії Валкевич частинами с. Студеники.

Значковий товариш Ніжинського полку (?–1735–1742), у 1735 р. був обраний глухівським вйтом, а сотнику Стефану Уманцю було заборонено самовільно наказувати міщан та розпоряджатися у ратуші. У 1735–1741 рр. брав участь у відкупі індуктового збору, у 1738 р. як відкупщик був звільнений від участі у військовому поході. У 1738 р. мав 7 дворів посполитих у с. Сліпороді та 11 дворів посполитих у с. Студенці. Військовий товариш (26.05.1742–1751–?), мав двір у хутір Ловулинському та приїжджий і шинковий двори у с. Студенки Глухівської сотні. Пізніше абшитований бунчуковий товариш (?–1756–1758).

14/7/5/2/1. Мотрона Петрівна, у 1726 р. була ще незаміжня. 04.1727 р. їй неповнолітній виділили «на прокорм» орне поле у с. Студенки Данило Стеславський і Романов Янов²⁵.

15/8/5/2/1. Степан Семенович (?–1685–1738) – присягав у 1718 р. серед значного товариства Глухівської сотні²⁶, в. т. (1726 р.)²⁷, товариш Глухівської сотні (?–1726–1728–?). 15.10.1728 отримав разом з братами гетьманський універсал на всі маєтності Уманців, включно зі спадком Петра, для військової служби. Цей універсал за наказом гетьмана у 1729 р. намагався у нього відібрати генеральний писар Туранський. Отаман городовий глухівський (?–1732), сотник глухівський Ніжинського полку (1732 – 1737)²⁸.

Д.: Марія Олександрівна N (?–1723–1759–?), після смерті чоловіка отримала універсал про звільнення її дому від постоїв. У 1759 р. стала черницею Ладижинського монастиря.

16/8/5/2/1. Василь Семенович – протягом 1725–1728 рр. був у Низовому поході як значковий товариш²⁹. Значковий товариш (?–1725–1732), у 1732 р. присягав на вірність серед бунчукових товаришів Ніжинського полку³⁰. Ніжинський полковий хорунжий (1734–1738), у 1736 р. брав участь у Кримському поході.

17/8/5/2/1. Федір Семенович – товариш Глухівської сотні (?–1726–?, ?–1741–?) військовий товариш 1736–1742 рр., мав двір у сл. Веригінській Глухівської сотні³¹.

Д.: Ганна, сестра військового канцеляриста Григорія Силевича.

18/8/5/2/1. Семен Семенович – військовий товариш (?–1742–?).

VI.

19/15/8/5/2/1. Ганна Степанівна (?–1710–1779–?) – донька сотника глухівського, у 1779 р. вже була вдовою, жила в Прилуках з синами (Яків Іванович (1726–1779–?), полковий прилуцький канцелярист (1772), суддя полку Прилуцького (1779), Антон Іванович (1751–1779–?), в. к. (1772), підсудок земський прилуцький (1779), Іван Іванович (1753–1779–?) при полковій канцелярії (1772), військовий канцелярист (1779); Феодосій (1762–1779–?)). Мала у 1779 р. 21 посполитого в Прилуцькому полку та 14 в Ніжинському³².

Ч.: Іван Александрович (?–1772 – перед 1779), бунчуковий товариш, володів по дружині частиною спадкових ґрунтів Уманців у с. Студеники³³.

20/15/8/5/2/1. Уляна Степанівна Уманець (? – перед 1769) – донька сотника глухівського.

Ч.: Григорій Федорович Лизакевич (?–1710–1772) – військовий канцелярист (?–1733–1738), сотник баришівський (1738–1744). У придане за першою дружиною отримав с. Студенки. З Баришівки виїхав до Петербурга, потім проживав у Глухові. 29 березня 1772 р. у Глухові, хворіючи, склав заповіт, яким всі маєтності залишив своїй другій дружині Христині Іванівні. З документа дізнаємося, що мав двох синів: Якима та Василя, які на момент складання духівниці перебували “за морем” (Яким у 1780 р. був радником посольства у Дрездені, а його брат – у Колегії іноземних справ)³⁴.

21/16/8/5/2/1. Василь Васильович – військовий канцелярист ГВК (1740–1751), сотенний писар глухівський Ніжинського полку (1751–1761), військовий товариш (1761–1771–?), сотник ямпільський (1777–1781), бунчуковий товариш (?–1789–?).

Д.: Марія Олександрівна Забузька, донька значкового товариша.

22/16/8/5/2/1. Пилип Васильович – значковий товариш (1756–1769), був у поході при генеральній артилерії у 1769 р.³⁵, осавул полковий (?–1773–?), бунчуковий товариш.

Д.: Пелагея Семенівна Нарбут, донька військового товариша.

23/16/8/5/2/1. Петро Васильович – значковий товариш (1769), був у поході при генеральній артилерії у 1769 р.³⁶, писар земський (1795), секретар глухівського повітового суду, титулярний радник (1789).

Д.: Ганна Матвійвна Жураховська, донька бунчукового товариша.

24/16/8/5/2/1. Пелагея Василівна (1732–1787–?), донька полкового хорунжого.

Ч.: Федір Іванович Яненко (1728–1787–?) – син прем’єр-майора, значковий товариш (1777), корнет у відставці (1787), мав 48 підданих у с. Янівці.

25/17/8/5/2/1. Семен Федорович – писар сотенний глухівський (1755–1760), сотник глухівський Ніжинського полку (1760.9.12. – 1767), асесор Генерального військового суду (1774), надвірний радник (1779).

Д.: Марфа Федорівна Ільїнова, донька сотника іркліївського

26/17/8/5/2/1. Олександр Федорович – значковий товариш ГВА

27/17/8/5/2/1. Олексій Федорович – службу розпочав у 1765 р., значковий товариш, військовий товариш (з 1771), осавул полковий (1773–1782), бурмістр, погарський повітовий казначей (з 1781), бунчуковий товариш (з 1782).

Д.: Ірина Н. Юзефович, шляхтянка. Мали синів Матвія і Павла, доньок Параску та Дарію.

28/18/8/5/2/1. Микола Семенович – значковий товариш.

29/18/8/5/2/1. Єлизавета Семенівна (1758–?) – донька полкового писаря.

Ч.: Андрій Якович Мартос (1756/1758–1790–?) – син абшитованого військового товариша, службу розпочав у 1764 р., канцелярист лубенського гродського суду (1766), колезький канцелярист (1772). Полковий осавул лубенський (2-й; 1772.24.04. – 1777.06. – ?), одночасно – бунчуковий товариш (з 1781). Колезький асесор (1788). Володів 195 підданими³⁷.

30/18/8/5/2/1. Олена Семенівна, донька значкового товариша.

Ч.: Денис Харитонович Гайовий – син сотника, абшитований військовий товариш Ніжинського полку (1788). Мешканець дунаєцький Глухівського повіту.

До розпису не ввійшли:

Уманець Петро – сотник Глухівський (1760–1761), б. т.

Уманець Іван – писар полковий ніжинський (1777–1779).

Уманець Іван Лаврінович – значковий товариш (1788). Д.: Ірина NN, донька шляхтича.

Уманець Іван (?–1600–1620–?) – козак сотні 1-ї Опішнянської (1649), сотник опішнянський (?–1654–1661.05. – ?).

Уманець Василь – у 1676 р. присягав на вірність царю серед козацького товариства с. Попівка Опішнянської сотні Гадяцького полку³⁸.

Примітки:

¹ Модзалевський В. Малоросійський родословник. – К., 1908–1914. – Т. 1–4.

² Модзалевський В. Малоросійський родословник. – К., Санкт-Петербург, 2004. – Т. 5, вип. 3. – С. 3.

³ Інститут рукопису НБУ імені В. Вернадського (далі – ІР НБУВ). – Ф. II. – Спр. 16923. – 1 арк.

⁴ Кривошея В. В., Кривошея І. І., Кривошея О. В. Неурядова старшина Гетьманщини. – К., 2009. – 431 с.; Кривошея В. В. Козацька старшина Гетьманщини. Енциклопедія. – К., 2010. – 792 с.

⁵ Центральний державний історичний архів України в м. Києві (далі – ЦДІАК). – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 2134. – 13 арк.

⁶ Там само. – Спр. 869. – Арк. 2–3.

⁷ Там само. – Спр. 2134. – Арк. 2.

⁸ Там само. – Арк. 3.

⁹ Там само. – Арк. 5.

¹⁰ Там само. – Арк. 5зв.

¹¹ Там само. – Арк. 6.

¹² Там само. – Арк. 9.

¹³ Там само. – Арк. 11–13.

¹⁴ Кривошея В. Козацька старшина Гетьманщини. – С. 720.

¹⁵ Присяжні книги 1654 р. Білоцерківський та Ніжинський полки / Упоряд. о. Ю. Мицик, М. Кравець. – К., 2003. – С. 392.

¹⁶ Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные археографическою комиссией. – Санкт-Петербург, 1872. – Т. 7: 1657–1663. 1668–1669. – С. 247, 319, 344.

¹⁷ Труды Черниговской губернской архивной комиссии. – Чернигов, 1913. – С. 149.

¹⁸ Російський державний архів давніх актів у Москві (далі – РДАДА). – Ф. 229. – Оп. 2. – Спр. 42. – Арк. 281.

¹⁹ Там само. – Ф. 140. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 143.

²⁰ ЦДІАК. – Ф. 53. – Оп. 2. – Спр. 298. – Арк. 178.

²¹ РДАДА. – Ф. 140. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 143.

- ²² Материалы для истории экономического, юридического и общественного быта Старой Малороссии, издаваемые под редакцией Н. П. Василенка. – Чернигов, 1901. – Вып. 1: Генеральное следствие о маестностях Нежинского полка. 1729–1730 г. – С. 323–324.
- ²³ Материалы для истории экономического, юридического и общественного быта Старой Малороссии... – С. 322.
- ²⁴ Кривошея В. В., Кривошея І. І., Кривошея О. В. Неурядова старшина Гетьманщини. – С. 427.
- ²⁵ Материалы для истории экономического, юридического и общественного быта Старой Малороссии... – С. 324.
- ²⁶ РДАДА. – Ф. 140. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 143.
- ²⁷ ЦДІАК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 2134. – Арк. 6.
- ²⁸ РДАДА. – Ф. 248. – Спр. 8250. – Арк. 66.
- ²⁹ ЦДІАК. – Ф. 53. – Оп. 2. – Спр. 298. – Арк. 204.
- ³⁰ РДАДА. – Ф. 248. – Спр. 8250. – Арк. 57 зв.
- ³¹ ІР НБУВ. – Ф. І. – Спр. 58241. – Арк. 257.
- ³² Там само. – Спр. 59066. – Арк. 3.
- ³³ Там само. – Спр. 59065. – Арк. 2.
- ³⁴ Кривошея В. Козацька старшина Гетьманщини. – С. 470.
- ³⁵ ЦДІАК. – Ф. 54. – Оп. 3. – Спр. 3459. – Арк. 52.
- ³⁶ Там само. – Арк. 52.
- ³⁷ Кривошея В. Козацька старшина Гетьманщини. – С. 501.
- ³⁸ РДАДА. – Ф. 229. – Оп. 2. – Спр. 42. – Арк. 318.

* * *

Ірина Кривошея (Умань): Матеріали судової справи як джерело родоводу військового товариша Петра Уманця (XVII–XVIII ст.)

На основі нових архівних справ, зокрема, судової справи про розподіл спадку військового товариша Петра Уманця та вже опублікованих матеріалів досліджується генеалогія роду Уманців.

Ключові слова: генеалогія, неурядова старшина, Лівобережна Україна.

* * *

Iryna Kryvosheya (Uman): The Court files as the Source of Generation of "Military Friend" Petro Umanets (17th–18th c.)

Peter Umanets' genealogy is being studying. It is based on new archival files, including the proceedings of the heritage division of "viyskovyi tovarysh" ("military friend") Petro Umanets and the materials that have already been published.

Keywords: genealogy, non-military superiors, Left-bank Ukraine.